

mniam dicamus, & audax convitium, illos accusare erroris, qui ipsum animose & magno numero confutarunt?

§. XII.

Atqui Lutherus suspicionem non vanam fecit, se reum esse illius nefandae doctrinae, cum animam suam odio habere vocem *ὁμοούσιον* scribit! Sic excipit Bellarminus l. c. additque: quid quaeso vel sentiret vel diceret aliud Arius, si ab inferis nunc existeret? Nam tota illa tragoedia, quae ecclesiam tot annis misere vexavit ac vastavit, propter hanc vocem excitata est. Verum quis credat ignoravisse Lutherum, quae vis & emphasis in illa voce lateret, aut quid moverit Patres, ut illam omni modo tuerentur. Jam vero dudum WITHERERUS adversus CAMPIANUM, Jesuitam, Lutherum defendit & scripsit prima vice, tametsi odio habuerit vocem, rem tamen adversus Arrianos integram servavisse: Altera vice vero contra Duraeum dum commentatur, falsum commissum esse a Pontificiis apertum, recte judicavit: Verba enim Lutheri hypothetica sunt: *Quod si anima mea odit vocem homousion, & nolim ea uti, non ero haereticus. Quis enim me coget, ubi modo rem teneam, quae in Concilio per scripturas definita est?* Ubi itaque ARRIANISMUS apud Lutherum? Ubi pudor apud Bellarminum, & qui eum coeco impetu sequuntur? Jam vero AUGUSTINI eadem sententia est, cum de re constet, non esse opus certare de nomine, nihil enim contentiosius esse logomachiis, fatetur, Epist. XXVIII. Et HIERONYMI, ad quem LUTHERUS recte provocat, eadem mens est, ut de sensu scrutinium instituat, non voces captentur: In Epist. ad Damasum de tribus hypostasibus. Noverint vero Pontificii, LUTHERUM huic voci *ὁμοούσιον* minime fuisse infensum, sed potius eam voluisse servatam, etiamsi in Scriptura non extet, ad con-

C 2

vin-